

и маслина излъхваха покой и безбрѣжна самота. На югъ "Златниятъ рогъ" трептѣше въ теменужни свѣтлини, поспанъ съ бѣлитѣ крила на дромонитѣ. На северъ се издигаше гора отъ колони, камбанарии съ лѣскави кубета, стройни обелиски, триумфални арки...

— Одеть, вѣрна ли сте на вашата императрица?

Момата отправи къмъ нея откритъ и смѣлъ взоръ.

— Кълна се въ Нотъръ дамъ дѣе Влахернъ, че никога не ще забравя какво дължа на своята господарка.

Стражитѣ предъ главната порта на Влахерна пропуснаха сирийския търговецъ, когото първата дама на императрицата дочака въ кубикулума на караулното помѣщение. Двамата тръгнаха презъ мраморнитѣ колонади на пропилеитѣ, изкачиха много стълбища, преминаха презъ безброй зали и приемни. И двамата мълчаливи, съ бавни, отмѣрени стѣпки. Търговецътъ бѣ леко прегърбенъ и накуцваше. Подъ мишница стискаше чанта съ чудна стока: чаши отъ ониксъ, алабастъръ и пѣстро стѣкло, шишенца съ източни ухания, гребени отъ слонова костъ, напръстници отъ сребро.

Лицето на демоазелата бѣше прозрачно, безъ капчица кръвъ.

Императрицата ги чакаше въ апартамента на Бисера. Облѣчена въ кафява руба съ гълъбова намѣтка. Коситѣ ѝ бѣха раздѣлени на две плитки, навити край ушитѣ. По рѣдата на челото ѝ минаваше тънъкъ нанизъ бисеръ. Презъ решеткитѣ на прозорцитѣ нахлуваше лекъ уханенъ въздухъ. Лястовици цвѣртѣха, свили гнѣзда подъ лоджията на стаята. Въ сребърна клетка подскачаше пѣстра източна птица.

Когато вратата се отвори, Мария стана права отъ креслото, на което седѣше. Ръцетѣ ѝ треперѣха, ледено бледни. Бѣлата хрътка сжщо се дигна и застана до господарката си.

Макаръ и неузнаваемъ подъ сирийската премѣна, съ отслабнало лице и рано посивѣли коси, тя веднага го позна. По движението на раменѣтѣ, по стѣпкитѣ, по живия черенъ